

กิเลสพาใจ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้อากาศดี ลมพัดเห็นใหม่ อากาศดีเราก็ดีใจ ถ้าวันไหนร้อนเราก็ดูหงุดหงิด มันก็เป็นอากาศ มันก็เป็นธรรมชาติของเขา มันเป็นที่บุญที่กรรม เรามีบุญกุศล เรามาเกิดในสถานะที่สมควร

เวลาทางวิทยาศาสตร์เห็นใหม่ เขาพยายามทำสิ่งแวดล้อมให้ดี ถ้าโลกร้อนอนาคตโลกจะวิกฤต พยายามจะส่งสภาวะโลกให้กับอนุชนรุ่นหลัง ให้เขาอยู่สุขสบาย เราจินตนาการกันเล่นนะว่า อนาคตลูกหลานของเราจะอยู่ด้วยการยากแค้นลำบาก เพราะสิ่งแวดล้อมมันจะเสียหายไปเยอะมาก เราจินตนาการกันได้นะ

แต่เราไม่ได้จินตนาการในความรู้สึกของเรา ในจิตของเราว่าเราเกิดมาจากไหนกัน เราเคยทุกข์เคยยากกันมาพอแรงแล้ว แล้วเราก็อย่างในปัจจุบันนี้ไม่ทุกข์ไม่ยากเลยนะ สังคมร่มเย็นเป็นสุข มันจะมีความขัดแย้งกัน ที่เขาว่าสังคมมีความขัดแย้งกันมันเป็นของเล็กน้อยมาก ถ้าไปดูในสังคมประเทศอื่น ถ้ามีความขัดแย้งนะเขาจะมีการฆ่าแกงกันจะล้มตายไปมากมายมหาศาลกว่านี้ อันนั้นเพราะอะไร เพราะหัวใจของเขาไม่มีคุณธรรม

พอหัวใจของเรามีคุณธรรม ในพระพุทธศาสนาหัวใจเรามีคุณธรรม คุณธรรมอันนี้มันชโลมใจ...ให้หัวใจ ยังใจมันก็ให้อภัยกันได้ ถึงมันจะมีการกระทบกระทั่งกันมันก็ให้อภัยกันได้

แต่ในปัจจุบันนี้ เวลาผู้ที่เข้ามาปกครองเห็นใหม่ ทิฐิมานะ ความคิดความเห็นของตัวเอง คิดว่าคนอื่นจะไม่รู้ทัน ไม่มีหรอก ! การศึกษาู้ทันกันได้นะ ความผิดความถูกรู้ทันกันได้ เพียงแต่ตะแบงกันไปเห็นใหม่ คุณดี คุณคุณธรรมดี ศีลธรรมจริยธรรมเห็นใหม่ เวลาคนดีก็ดีด้วยหัวใจ

คูลี อย่างครูบาอาจารย์ของเราท่านนิพพานไปแล้ว ท่านเสียชีวิตไปแล้ว เรายังคิดถึง เรายังกราบไหว้ ยังเคารพบูชากัน หัวใจยังอยากพบอยากเจอท่านเห็นไหม

เวลาท่านอยู่ท่านทำอะไรของท่านล่ะ ท่านมีศีลมีธรรมของท่าน ท่านอยู่ตามอัธยาศัยของท่าน ท่านอยู่ในป่าของท่าน ท่านไม่เห็นต้องมีความสุขความเจริญเหมือนทางโลกเขามากมายขนาดไหนเลย แต่ทำไมพวกเราเคารพนับถือล่ะ

แต่ในปัจจุบันนี้เราอดอ้ากกัน มันเป็นการสร้างภาพทั้งนั้น ทุกคนมีคุณธรรม มีธรรมในหัวใจ ถ้ามีธรรมในหัวใจทำไมประพฤติปฏิบัติตัวอย่างนั้น ถ้ามีธรรมในหัวใจทำไมไม่มีหลักมีเกณฑ์ให้เป็นที่พึ่งอาศัยของสัตว์โลก ถ้าธรรมในหัวใจนะ ของอย่างนั้นเป็นของโลกๆ ความดีละเอียดกว่านี้ คุณงามความดีที่ดีกว่านี้ยังมีอยู่ แล้วทำอะไรกัน คุณงามความดีนี้ยังมีอยู่เห็นไหม

นี่พูดถึงอากาศ แต่อากาศเปลี่ยนแปลง อากาศมันหมุนเวียนไปตามฤดูกาลของมัน ถ้าเรามีสติปัญญาของมัน เราจะเข้าใจมันได้ อย่างนี้เราพบมาเยอะมากแล้ว อย่างว่าเห็นไหม เราโหยหาแต่สภาพแวดล้อมที่ดี

เมื่อตอนที่เราเป็นเด็กๆ สภาพแวดล้อมดีมากเลย แต่เราคิดไม่ถึงว่าชาติที่แล้วเราอยู่กันอย่างไร ในอดีตชาติที่แล้วๆ มาเราอยู่กันอย่างไร เราเคยพบมาเคยเห็นมาทั้งนั้น สิ่งในปัจจุบันมันเป็นอนิจจัง โลกมันแปรปรวนไปอย่างนี้

วันเวลามันกลืนกินชีวิตของสัตว์โลก แล้วเราต้องมาเกิดเพราะอะไร เพราะจิตนี้มันไม่เคยตาย

เขาบอกนะ “จิตนี้มันไม่เป็นนิรันดร มันเป็นสิ่งที่คงที่ไม่ได้”

ไอ้它那มันเป็นความเพ้อเจ้อของเขาเอง เป็นความเห็นของเขา เขาคิดเอาเอง เขาจินตนาการเองว่า “ชาวพุทธเรานี้คิดกันผิด คิดว่าจิตนี้มันเป็นนิรันดร”

จิตเป็นนิรันดรมันไม่มี ไม่มีใครเขาจิตเป็นนิรันดรหรอก ถ้าจิตเป็นนิรันดรมันก็เกิดแล้วไม่ตาย มันก็เป็นนิรันดร มันก็คงที่ของมันไง

แต่นี้มันไม่เป็นนิรันดรนะสิ มันเป็นอนิจจัง มันแปรสภาพของมันเห็นใหม่ จิตมันไม่เคยตาย แต่มันเวียนตายเวียนเกิดโดยกรรม โดยการกระทำ โดยกรรมแรงจับอันนั้น แรงกรรมมันมาเกิดเห็นใหม่ มันเกิดมาแล้วเป็นเราในปัจจุบัน แล้วมันก็จะดำเนินต่อไป

แต่เราเกิดในปัจจุบันนี้เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีการศึกษา ก็ว่าเราฉลาดมาก ว่าเรามีการศึกษา คนโบราณเป็นคนไม่มีปัญญา เดียวนี้เราดูถูกคนโบราณนะ เราดูถูกพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ของเราว่าไม่การศึกษา เรานี้มีการศึกษามาก เราเป็นคนทีฉลาดมาก โง่ ! โง่สุดๆ ! กิเลสพาโง่

คนโบราณของเราละ การศึกษาวิชาชีพสมัยโบราณ คุณ คุณตั้งแต่สมัยล่าอาณานิคม ก่อนที่จะล่าเมืองขึ้นของอาณานิคม เขาปลูกพอกอยู่พอกกินกันนะ แวะแคว้นใครกำลังมีมากกว่าก็รุกรานกัน ขยายอาณาเขตกันเห็นใหม่ เขาต้องการคน สมัยก่อนของสงคราม เขากวาดต้อนคนนะ เพราะมันมีแต่พื้นดิน มีแต่ป่าเขา มันไม่มีคนทำมาหากิน คนทำมาหากินมันมีแต่น้อยเห็นใหม่ เก็บภาษีได้น้อย สงครามเขาต้อนเอาทาสเอาคนกัน

แต่ในปัจจุบันคนมันล้นจนไม่มีที่จะอยู่อาศัย สิ่งที่เกิดอาณานิคมเข้ามา เขาพึ่งมาปรับพื้นที่ การทำไร่ไถนาพึ่งมีในสมัยอาณานิคมนี้เอง สมัยก่อนคนเราทำพอกอยู่พอกกินทั้งนั้นเพราะมันไม่มีตลาด แล้วไม่รู้จะไปขายให้ใคร มันไม่รู้จะเอาไปไว้ที่ไหน มันไม่มีใครรับซื้อ เก็บเอาไว้ก็เน่าหมด ใครจะทำมาเพื่อให้มันเน่าเสียเห็นใหม่

สังคมความเป็นอยู่สมัยโบราณเห็นใหม่ สมัยปัจจุบันพอมีธุรกิจ มีต่างๆ ขึ้นมา มีการซื้อขายเข้ามา วิ่งเต็นกันไปตามกระแสโลก เราเกิดมาเห็นใหม่ โลก ! เราเห็นความทุกข์ ความร่ำร้อนของโลก เราหลบหนีออกมา เราเป็นคนมีบุญกุศลนะ

ถ้าฟ้าเหลืองร้อนมันอยู่ไม่ได้ คำว่าฟ้าเหลืองหมดบุญเห็นใหม่ คำโบราณเขาว่าหมดบุญ พอหมดบุญจิตใจมันร่ำร้อน จิตใจจะดิ้นรนออกไป แต่คุณในสมัยปัจจุบันสิ โลกเขาเราร้อนกัน เขาหาที่พึ่งอาศัยกัน เขาจะดิ้นรนกันไปไหน

มองหาไปเถอะ โลกจะไปพึ่งพาอาศัยกันที่ไหน มันมีแต่ความเอารัดเอาเปรียบกัน ใครจะมาพึ่งพาอาศัยกันเห็นใหม่ มันจะเอาเปรียบกัน มันมีแต่ชูครี๊ดกัน จะไปที่ไหนล่ะ

ก็ต้องหันมาพึ่งศาสนาเป็นที่หลบภัย เวลาเขาทำผิดกัน เขาทำอะไรกัน เขาไปบวชนะ เขาก็ให้อภัยต่อกันเห็นไหม แม้แต่ฟ้าเหลืองก็เป็นที่หลบภัยได้นะ

แต่จิตใจของเราละเอียดอ่อนกว่านั้น เราไม่ใช่ที่หลบภัย ภัยในวิภูสงสาร ภัยในการเกิดการตาย เราเห็นภัยอันนั้น เราไม่ใช่ที่หลบภัย เราจะเผชิญหน้ากับมัน เราจะเพิกออก เราจะกำจัดออก กำจัดสิ่งที่ค้นหาความทะยานอยากที่ในหัวใจขับเคลื่อนไปเห็นไหม จิตที่ว่าเป็นนิรันดรมันไม่มีหрок มันเป็นตามสายบุญสายกรรม

แต่เราจะค้นหามันไป แต่เพราะว่าเรามีการศึกษา เราศึกษาธรรมะมาก เรามีความรู้มาก เรามีความฉลาดมาก เลยกลายเป็นโง่โง่ กิเลสพาโง่ 'ไม่รู้จักสิ่งใดเลย หออะไรไม่เจอเลย ทุกอย่างรู้ไปหมดเลย แต่ไม่รู้จักตัวเองไป

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาถึงจินตนาการกันไง สุตมยปัญญาคือการศึกษาเล่าเรียนนะ การศึกษา ศึกษาามาเพื่อเรา เราคืออะไร? ข้อวัตรปฏิบัตินะ กฎหมายเขามีไว้บังคับใคร ศีลธรรมเขามีไว้บังคับใคร ศีลธรรมเขามีไว้วัดใจเรา

ศีลคือความปกติของใจ แล้วใจเราปกติไหม ถ้าใจเราไม่ปกติ เรามีศีลหรือเปล่า ศีลเราครบ ๒๒๗ ไม่ทำอาบัติอะไรเลย ศีลเต็มเปี่ยมเลย ถ้าศีลเต็มเปี่ยมเลย ขอนไม้มันก็มีศีลนะ อีฐ ปูน หิน ทราช มันขยับที่ไหน มันไม่ทำลายใครเลย มันให้ความร่มเย็นเป็นสุขด้วย

คูสิ ศาลามีคนมาอาศัยพักร่มเงามัน มันดีกับเราอีก เราจะให้ร่มเงาใครได้ละ เราก็มีนะ คนอยู่ด้วยกันมากๆ ใจตัว ไฟฟ้าจากตัวออกมา ความร้อนมันยังคลายออกมา เราให้ความร่มเย็นกับใครได้ คูสิ อีฐ หิน ทราช ปูน เขาสร้างไว้เป็นศาลายังเป็นที่พึ่งอาศัยของสัตว์โลกมาหลบร้อนหลบเย็นกันได้ นี่ไง สิ่งที่เป็นที่พึ่งให้ใครได้ มันเป็นที่พึ่งให้ใครไม่ได้เลยเห็นไหม

ปกติของใจไปไหนว่ามีศีลไป ถ้าว่ามีศีล ศีลไม่ทำอะไรเลยเป็นศีล ขอนไม้มันก็เป็นศีล ก้อนหินมันก็เป็นศีล มันไม่เบียดเบียนใครเลย มันเป็นสิ่งเป็นประโยชน์ด้วย หินสวยๆ เขาซื้อกันแพงๆ มันสวยงาม เขาเอาไปเป็นสิ่งประดับเขาด้วย

หินมันไม่ทำร้ายใครเลย มันมีศีลใหม่ แล้วศีลความปกติของใจ ศีลของเรามีใหม่
ข้อวัตรปฏิบัติเป็นศีล ถ้ามีความปกติของใจ ถ้าเรามีศีลเห็นใหม่ สีเลนะสุกะติงยันติ สีเล
นะโกคะสัมปทา มีศีล มีโภคทรัพย์ มีความสุข มีความร่มเย็น ถ้ามีความสุขความร่มเย็น
นี้ผ้าเหลืองไม่ร้อน

ถ้าผ้าเหลืองมันหมดบุญหมดกรรม ผ้าเหลืองมันร้อนนะ คนที่มาบวชมันต้องมี
บุญมีกรรม แล้วเวลาพระที่เขาบวชกัน ที่เขาเป็นอลัชชี เขาทำลายศาสนา เขามีบุญหรือ
เปล่านั้น อันนั้นเขาก็สร้างเวรสร้างกรรมของเขา

คูลี ในพระไตรปิฎก เวลาคนตายเห็นใหม่ ผ้าเหลืองไม่ตกนรก ผ้าเหลืองไปอยู่
บนแท่งเหล็กเห็นใหม่ ที่ว่าเป็นเจ้าลำตาล เวลาคนตกนรก แต่ผ้าเหลืองจะไปอยู่เจ้าลำ
ตาล ผ้ามันบางๆ อย่างนั้น เจ้าลำตาลนี้แอนเลย คูลี ว่ามันไปขนาดไหน นี่ไง บอกว่าถ้า
ผ้าเหลืองมันมีความปกติของใจ บวชแล้วมันจะเป็นคนดีไปหมด

แล้วพระที่เขาบวชเข้ามาละ นี่มันในวงของเขา เราพูดถึงวงกรรมฐาน ในผู้ที่เห็น
ภายในวิถีสงสารเห็นใหม่ จิตนี้ไม่เป็นนิรันดร ถ้าเป็นนิรันดรมันไปบวชเป็นพระเป็นเจ้า
จะไปตกนรกตกอเวจีทำไมล่ะ ไม่เป็น ! ไม่เป็นหรือ !

แต่จิตนี้มันเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติของจิตเห็นใหม่ ธรรมชาติของสันตติ สิ่งที่ว่า
จิตปฏิสนธิจิต จิตที่มันไปปฏิสนธิมันต้องเกิดของมัน ปฏิสนธิจิตมันไม่ใช่ความรู้สึก
อย่างที่เรว่ากันนี้หรือ ความรู้สึกอย่างว่ามันเป็นสัตตชาติญาณ เราเกิดมาสถานะนั้นแล้ว

คูลี เวลาเราไปสมัครงาน เราไปขงงานทำ หรือเราทำธุรกิจต่างๆ เห็นใหม่ ที่เรา
ยังซื้อขายไม่ได้ เราต้องขวนขวายขนาดไหน แต่ถ้าเราซื้อขายจนสิ่งต่างๆ เราได้ตำแหน่ง
หน้าที่การงานมาแล้ว เราจะมีอารมณ์พอใจมากเลย นี่ก็เหมือนกัน เราได้สถานะของ
มนุษย์มา ขณะที่ปฏิสนธิจิตมันเกิดในใจของมารดา ก่อนจะเกิดเป็นคนขึ้นมา

อันนั้นนะ ถ้ามันเร่ร้อนไปนะเป็นสัมภเวสี พอมันได้สถานะเกิดขึ้นมาแล้ว พอ
เกิดมาเป็นมนุษย์ขึ้นมาแล้วเห็นใหม่ ลมหายใจเข้าและลมหายใจออกมันรับสถานะของ
เราไว้นะ ถ้าลมหายใจขาดจิตนี้ก็จะไปตามเวรตามกรรม มันจะเห็นเลยว่าจะเป็นนิรันดร
หรือไม่เป็นนิรันดร มันจะรู้

แต่เนื้เขาว่า “จิตเป็นนิรันดร”

มันคิดไปเอง คิดไปเองว่าไปเองว่าจิตเป็นนิรันดรไม่มี คิดว่าสังกมสงฆ์พระกรรมฐานคิดกันอย่างนั้น เขาคิดกันว่าจิตนี้ต้องเป็นนิรันดร ต้องอยู่คงที่ ถ้าเป็นนิรันดรเราก้ไม่ต้องปฏิบัติ เรานั่งเฉยๆ เหมือนนิพพานไป มันไม่เป็นนิรันดรหรอก จิตมันมีอยู่ แต่มันเวียนตายเวียนเกิดตามสถานะของเขา

กาลเวลากลับคืนวันเวลาของเราไป เราเกิดมาแล้วเห็นใหม่ ตั้งแต่เกิดมาชีวิตมันต้องดำเนินไปจนถึงที่สุด ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด แล้วที่ว่าที่สุดมันไม่สุดนะสิ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เป็นสถานะของมนุษย์ที่เราเห็นกันได้ เราพิสูจน์ได้โดยวิทยาศาสตร์ พิสูจน์ได้ด้วยการเห็น พิสูจน์ได้ด้วยตาเนื้อ

แต่มันจริงหรือเปล่านั้น ถ้ามันจริงทำไมเวลาคนเราตายเรากลัวผีล่ะ ก็มันสิ้นสุดแล้ว มันไปมันก็จบ ตายแล้วก็ไม่มี สูญ...สูญไปหมดเลย สูญแล้วกลัวผีทำไม? สูญแล้วทำไมมีความขอกใจล่ะ มันสูญแล้วมันแปรสภาพไปตลอดเวลาเห็นใหม่ ไม่เป็นนิรันดรหรอก

ถ้าเป็นนิรันดรเห็นใหม่.. ถ้าความปกติของใจ มันจะเข้าใจนะ อย่าให้กิเลสพาโง่กิเลสนะมันพาโง่

พาโง่หมายถึงว่า ในปัจจุบันนี้ถ้ามันมีความสะดวกอะไร มันพอใจสิ่งใด มันจะอ้างเข้าตัวเองหมดเลย ถูกต้องไปหมด ธรรมวินัยพักไว้ก่อน ความเห็นเรานี้ถูกต้องหมดเลย ดูกิเลสมันพามันโง่สิ ทั้งๆ ที่ศึกษาธรรมมา ธรรมะของพระพุทธเจ้าเพื่อชำระกิเลสเพื่อขัดเกลากิเลส พอศึกษามาแล้ว ทำไมมันทำให้เราโง่ล่ะ โง่กับอะไร โง่กับโอกาสโง่กับปัจจุบันธรรมที่เราจะมีโอกาสแก้ไขนี้ไง มันโง่มาก

ถ้ามันฉลาดขึ้นมาเห็นใหม่ อาบเหงื่อต่างน้ำนี้แหละคนที่เขาตัวรอดได้ สิ่งใดเป็นประโยชน์กับเราเราต้องรีบชวนขายเลย สิ่งที่เขาทำแล้วมันเป็นเรื่องของเขา ใครทำข้อวัตรปฏิบัติ ใครนั่งสมาธิ ใครเดินจงกรม ใครภาวนา ใครศึกษาธรรม ใครปฏิบัติได้มากน้อยแค่ไหน เป็นสมบัติของเขาทั้งหมด

ใครเป็นคนทำคนนั้นเป็นคนได้ ใครที่ไม่ได้ทำอะไรเลยก็ไม่ได้อะไรเลย บวชมาแล้วก็บวชมาเฉยๆ บวชมาแล้วก็มาเป็นปลวกเป็นกระพี้ต่างๆ ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย มันจะไม่เป็นประโยชน์กับใครทั้งสิ้น ไม่เป็นประโยชน์กับตัวเองด้วย แล้วตัวเองคิดว่าตัวเองฉลาดด้วยนะ โอ้โฮ...มีปัญญา มีความรู้ เก่งกาจ แกล้วกล้า อาจหาญ ยอดเยี่ยม

โง่มาๆ โง่กับกิเลสของตัวเองไป กิเลสมันทำลายหมดเลย ทำลายแม้แต่จิตของเรา ทำลายแม้แต่สถานะมนุษย์ของเรา ทำลายตัวเราเองหมดเลย นี่โง่...ไหนว่าฉลาดไป

คนฉลาดดูดีเห็นใหม่ คนอาบเหงื่อต่างน้ำเขาทำไป เขาทำเพื่อใคร เขาทำเพื่อประโยชน์ของเขา บุญกุศลก็ได้ของเขา เขาทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วของเขา เขาทำดีเขาก็ได้ดีไป เขาทำชั่วก็ได้ความชั่วของเขาไป เขาไม่ได้ทำอะไรเลย เขาก็ไม่ได้อะไรเลย

แล้วเราก็คงมาเป็นมนุษย์แล้วไม่ทำอะไรเลย เกิดมาทำไม ก็เกิดมาด้วยกรรม เกิดมาแล้วไม่ได้ทำอะไรเลยเห็นใหม่ สิ่งที่เราทำมาแล้ว แล้วถ้าทำก็ทำชั่วซะ ทำความชั่วเพราะอะไร เพราะว่าฉลาดไป ความเห็นแก่ตัวไป ทำตามใจตัว ตัวเองทำอะไรก็ว่าเป็นความดี เป็นความดีไปหมดเลย นี่โง่...มันขวางเขาไปหมดไป ทัพพิฆวางหม้อ

ในร่างกายของเราถ้ามีเชื้อโรคขึ้นมา เชื้อโรคสิ่งใดก็แล้วแต่มันทำให้ร่างกายเราพิการไปเลย มันต้องรักษา รักษาเป็นการทำลายเชื้อโรคนั้น นี่ก็เหมือนกัน ความเห็นของเราถ้ามันขัดแย้ง มันก็ทัพพิฆวางหม้อ

ทัพพิฆังยังเป็นประโยชน์มันไม่ขวาง มันจะอยู่ในหม้อเพื่อมันจะตัดอาหารให้คนอื่นกินไป มันเองไม่ได้กินอะไรหรอก แต่มันก็จะตัดอาหารให้คนอื่นเพราะเป็นทัพพิฆังหน้าที่ของมันคือตัดอาหาร แต่มันไม่รู้รสของอาหารนั้นไป

เราก็เหมือนกัน เราเกิดมาเป็นคน แล้วคนคืออะไรละ คนก็คือกาแฟไป คนไม่ถึงคนไม่ทำไป เราไม่ได้เป็นมนุษย์ มนุษย์มีจิตสำนึก มนุษย์มีความดีความชั่วในตัวมันเอง

ความดีความชั่วเห็นใหม่ ถ้าเราทำชีวิตเราเอง เรามีสติสัมปชัญญะขึ้นมา เราจะโง่กับตัวเอง เราฉลาดไปหมด เรารู้ไปหมดเลย แต่เราโง่กว่าตัวเอง โง่กับสถานะของมนุษย์ โง่ตั้งแต่เราบวชเป็นพระเป็นเจ้าขึ้นมาเราโง่ไป เราโง่เพราะอะไร เพราะเราไม่

จริงจังไม่ขวนขวายของเรา พอจริงจังขึ้นไปก็ไม่ไหว มันไม่ไหว มันแบบว่ามัน เสียดเปรียบ

นี่โง่เสียดเปรียบ อยากเอาโรคเอาเปรียบ เสียดเปรียบต่างๆ นี่โง่กิเลสทั้งนั้น ! กิเลสมัน พาโง่ โง่อะไร? จากมรรคผลนิพพานโง่ โง่จากคุณงามความดีโง่ มันจะไม่มีอะไรสิ่งดีติด หัวใจเลยโง่ มันจะไม่มีอะไรเข้ามาเป็นประโยชน์กับเราเลย

แต่เวลาเราอาบน้ำห้องต่างน้ำ เรามีการกระทำของเราออกไปเห็นใหม่ เราฉลาดกับ กิเลส เราฉลาดกับมัน เราเหยียบหัวมัน เหยียบหัวกิเลส เหยียบหัวทิฐิมานะให้มันอยู่ใน อุ้งตีนของเรา แล้วเราจะทำความดี เราจะเดินจงกรม ความดีของเราไม่มีอะไรเลย

พระนั่งสมาธิภาวนา สิ่งใดที่เป็นข้อปฏิบัติ สิ่งใดที่เป็นความเป็นอยู่ในสังคมของเรา มันคนละไม้คนละมือ มันเงื่อนจางกันไป มันต้องอยู่ต้องใช้กันทุกคน

กตกิจ ! กินก็เป็นงานอันหนึ่ง เวลากินทำไมกินล่ะ เวลางานทำไมมันไม่ทำล่ะ กิน มันก็คืองานโวย!!...กินมันก็เป็นกตกิจ กิจอันหนึ่ง กิจกรรมอันหนึ่ง มันเป็นกตกิจ หน้าที่ การงานมันก็เป็นกิจ มันเป็นข้อวัตรอันหนึ่ง มันเป็นเหมือนกันทั้งหมด

ความเป็นเหมือนกันทั้งหมด เวลางานบอกว่ามันเป็นงาน บอกเวลากินไม่ใช่ เวลา กินถูขอบ โง่มากโง่ ! กิเลสมันเหยียบขำ แล้วตัวเองเสียดหายทั้งนั้นเพราะอะไร เพราะของ กินของใช้มันเป็นของเล็กน้อยมาก มันเป็นเรื่องดำรงชีวิตนะ

เราเกิดเป็นคนต้องมีอาหาร เราเกิดเป็นพระเป็นเจ้าเรามีศีลมีธรรมเป็นสมบัติของเรา เราเป็นพระเป็นเจ้า เราไม่มีสมบัติของเรา เรามีคุณสมบัตินี้ พระเป็นอะไร ตู๊กตา เตียนนี้เขาทำขายกัน ไปคูตูกตาดินเผาสิ โอ้...เขาทำสวยมากนะ โอ้...หลวงตานี้ทำ สวยงามมากเลย แล้วเอาไว้ที่บ้านเอาไว้บูชากัน นั่นพระไม่มีชีวิตนะ

เราเป็นพระมีชีวิต พุทฺธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน หัวใจของเรามันอยู่ในร่างกายนี้ หัวใจนี้มันแก่ใจ มันเปลี่ยนแปลงได้ ภาชนะที่ใส่ธรรมนี้คือความรู้สึกของใจ ความรู้สึก อันนี้มันสัมผัสกับธรรมนะ

หนังสือต่างๆ ที่เราใช้กันมันเป็นสื่อเข้าไปเพื่ออะไรเห็นไหม เผยแผ่ธรรม จะเผยแผ่ให้ชาวพุทธเขารู้จักธรรม แล้วเผยแผ่ไป ถ้าเผยแผ่เป็นวัตถุเห็นไหม ก้อนหิน วัตถุนี้ มันรับรู้อะไร มันไม่รับรู้อะไร มันไม่มีชีวิตนะ

แต่คนฉลาดเห็นไหม ยังใช้มันเป็นที่พึ่งอาศัย เป็นที่หลบร่มเย็นของคนได้ การเผยแผ่ธรรมเป็นสื่อเพื่อจะให้เข้าถึงเขา ให้เขาสะเทือนใจ แล้วได้แก้ไขเห็นไหม เขาจะได้สัมผัส ความสัมผัสของเขาถ้าสื่อเข้าไปแล้วเขาไม่รับรู้ เขาไม่ต่างๆ เห็นไหม

ภาชนะที่มันคว่ำไว้ คนนอนอยู่ป้อน โอ้โฮ...สงสารนะ โอ้โฮ...ชาวพุทธนี้ น่าสงสารนะ โห...จะเอาธรรมะไปเจอจานเขานะ เวลาเขามาเอาธรรมะยึดปากไปตาย ห่าหมด ล้าตกตายเลย เพราะปัจจัยเขาไม่เปิด เขาไม่สนใจ เขาเป็นชาวพุทธนะ แต่เขาอยากรวย ชาวพุทธเขาอยากมีสมบัติเยอะๆ ชาวพุทธเขาอยากมีคนนับหน้าถือตา นั่นมัน เป็นอามิส นั่นมันเป็นวัตถุ

แต่ถ้าเป็นชาวพุทธเห็นไหม มีการเสียสละ มีการเปิดกว้าง มีหัวใจให้มันร่มเย็น เป็นสุข เห็นไหม...ถ้าหัวใจร่มเย็นเป็นสุขนะ อยู่โคนไม้ก็สุข อยู่ที่ไหนก็ได้ กษัตริย์ที่ บวชสมัยโบราณ สุขหนอๆ ทำไมเขามีความสุขของเขาละ เพราะอยู่ในฐานะของกษัตริย์ มันต้องปกครอง มันต้องดูแล มันรับผิดชอบไปหมด

แต่เวลาเราเอาชนะตัวเราเองได้ แพ้เป็นพระ เพราะพระที่ประเสริฐมันแพ้กับความเห็นมูมมองของโลก มูมมองของโลกเขาชิงดีชิงเด่นกัน เขาจะเอารัดเอาเปรียบกัน เราเป็นพระ เราเป็นผู้ที่เสียสละแล้ว การเสียสละแล้วเรามีหน้าที่เสียสละ ทำไมเราจะต้องรับผิดชอบอะไรอยู่

เราเสียสละสิ่งต่างๆ ที่โลกมา แต่การรับผิดชอบการบริหารจัดการของเรา เราบริหารจัดการในธรรมวินัยไง บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาเห็นไหม

สมัยพุทธกาลนะ มีคนเขาไปทำบุญ ไปถึงเขาไม่เห็นพระเลย มีพระองค์หนึ่งบอก ให้เคาะระฆังสิ พระจะออกมาพร้อมกัน เขาก็เคาะระฆัง เห็นพระต่างคนต่างเดินมา เขาเข้าใจว่าพระไม่ถูกกัน พระนี้ทะเลาะกัน เขาไปเฝ้าพระพุทธเจ้า บอกไปทำบุญที่วัดนั้นมานะ พระวัดนี้ไม่ถูกกันเลย พระไม่สมานสามัคคีเหมือนโลกเขา

นี่ไงความเห็นของโลกเขาต้องคลุกเคล้ากัน เขาต้องเจือจางกัน สังคมของเขาต้อง
 คลุกกัน แต่สังคมของพระไง เราดูแลกันด้วยธรรมวินัย เราดูแลกันด้วยความรับผิดชอบ
 ไซ้ใหม่ ต่างคนต่างรักษาใจของตัวเอง ต่างคนต้องให้ใจของตัวเองเข้าถึงสมบัติธรรม ต่างคน
 ต้องการความสงบ ต่างคนต้องการความสงบ

เห็นไหมความดีที่ละเอียดกว่าเขาไม่เข้าใจ ไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอก
 “นั่นนะถูก นั่นนะสุดยอดพระ” การบริหารจัดการเห็นไหม บอกว่าสังคมโลกเป็นของ
 เล็กน้อยเท่านั้น แล้วเราดูแลทำไม เราดูแลเพราะเราเป็นหัวหน้า เราดูแลเราเสียงดังฟังชัด
 อยู่นี่เพราะอะไร เพราะสิ่งที่มันผิดพลาด เหมือนโค้ชเขาสอนนักกีฬาเลย นักกีฬาของเขา
 มีความผิดพลาดยังไง เทคนิคอย่างไรที่คนเขาจะเสริมขึ้นไป เพื่อออกไปแล้วเขาจะได้
 ประโยชน์ของเขา นั่นนักกีฬานะ

แต่เวลาธรรมะของเรา เวลาเราเสริมขึ้นมาเพื่อให้ชนะกิเลสของตัวใจ กิเลส
 กิเลสมันพาโง่ ใ้อวดฉลาดพาโง่ ใ้อคนโง่เขาจะเอาตัวรอดได้ คุณสิ สังคมเขาว่ากันเห็น
 ใหม่ว่าครูบาอาจารย์ พุทโธ พุทโธ พวกสมณะนี่ ใ้อพวกหลับหูหลับตามันจะรู้อะไร เขา
 มีการศึกษามหาศาลเลย เขามีความรู้มากไปหมดเลย ใ้อพวกหลับหูหลับตา ใ้อพวกหลัง
 เขามันจะรู้อะไร

ใ้อพวกหลังเขามันรู้จักกิเลสมันนะ ใ้อพวกฉลาดๆ กิเลสมันพาโง่หมดเลย มันไป
 รับผิดชอบเรื่องสังคม เรื่องโลกหมดใจ แต่จิตใจของมันทำไมมันไม่รับผิดชอบต่อละ
 วัฏสงสารในหัวใจ จิตใจที่มันหมุนไปที่ว่าเป็นนิรันดร นิรันดร

นิรันดรมันอยู่ตรงไหนอยากรู้จัก ใ้อที่คุยโม้ว่ามีจิตเห็นจิตรู้จิต อยากรู้ว่าจิตมีอยู่
 ไหน มีเคยรู้จักหรือ เวลาเกิดมาถ้ามันรู้จักจิตนะ พวกเราถ้ามีสติสัมปชัญญะกิเลสไม่พา
 โง่นะ มันจะมีสติสัมปชัญญะ สิ่งใดที่เป็นโทษเราจะไม่ทำ

คุณสิ เวลาเราเกิดเห็นใหม่ เทวดาเขามาเก็บดอกไม้กัน แล้วเขาหมดวาระ เขาต้อง
 มาเกิด พอมาเกิดขึ้นมาเขามาใช้ชีวิตๆ หนึ่งนะ เวลาเขาทำบุญกุศลของเขา เขาเกิดมาเขาก็
 มาอุปัฏฐากพระ พอเขาตายเขาก็กลับไปเก็บดอกไม้อีก จนพวกเขาบอกว่าไปไหนมานี่
 ตายไปแล้วชาติหนึ่งนะ มาเกิดเป็นมนุษย์ชาติหนึ่ง เพราะ ๑๐๐ ปีของเรา เท่ากับของเขา
 ๑ วัน

เขาไปเก็บดอกไม้กัน แค่วันเช้าไปเก็บดอกไม้ พอบ่ายๆ ใจคนที่หายไปก็กลับมา ซาติหนึ่งแล้ว นี่ไงวิภูสงสาร มันเวียนตายเวียนเกิดเห็นใหม่ สิ่งต่างๆ เวียนตายเวียนเกิด แล้วถ้าเราทำความดีความชั่วเห็นใหม่ ๑๐๐ ปีของเราเท่ากับของเขา ๑ วัน

แล้วเวลาถ้าเราตกรอกเวจี ถ้าหนึ่งชาติของเขา ของเรา ๕ ล้านปี แล้วเราจะทำความชั่วใหม่ เราจะเอาชีวิตไปแลกเปลี่ยนอย่างนั้นใหม่ แล้วถ้า ๕ ล้านปี แล้วเรา ๑๐๐ ปีทำไมเราไม่อยู่ ๕ ล้านปีล่ะ มันก็เกิดตาย เกิดตาย ดูแมลงวันมันเกิด ๗ วันสิ แมลงวันดูสิ ดูนกสิ มันอยู่ของมันกี่วัน อายุขัยของมันกี่วัน

คนเราเกิดมาเห็นใหม่ ตายตั้งแต่เด็ก ตายตั้งแต่วัยรุ่น ตายตั้งแต่คนแก่ คนเราอายุขัยแตกต่างกันไปเพราะเวรกรรม เพราะการกระทำ เห็นใหม่ ดูสิสังคมไทยเราแบบว่าให้เจ็จนกัน ให้จาคะ เสียสละต่อกัน ก็เพื่ออะไร ก็เพื่อให้ชีวิตเขาให้มีความสะดวกกับเขา เขามีความสะดวก เขาได้ความสะดวกจากเรา เขามีความสุขของเขา ความสุขอันนั้นคือบารมีธรรม

บารมีเกิดจากการเสียสละของเรา เราให้โอกาสเขา ให้ความสะดวกสบายกับเขา ไม่ต้องให้ด้วยการลงทุนลงแรงหรือ ให้ด้วยโอกาสเท่านั้นเห็นใหม่ ดูการเสียสละนะ บุญกุศลเกิดจากอะไร แค่ให้ทางกันก็เป็นบุญแล้ว เราหลบทางให้เขาเดินไปก่อนแค่นี้ก็เป็นบุญแล้วนะ

แต่กิเลสมันพาโง่ ศักดิ์ศรี.. หลบให้ใครไม่ได้ ปะทะหมดเลย นี่ไง กิเลสมันพาโง่ ในเมื่อสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ ที่เสียสละกันเพื่ออะไร เพื่อประโยชน์ มันมีทั้งนั้นเลย มันทำได้ทั้งนั้นเลย มันมีโอกาสดังนั้น

ไม่ใช่บอกว่า โอ๊ย...เป็นพระทำอะไรก็ได้ ไม่มีอะไรเลย โยมเขายังฉลาดขนาดนั้น เราเป็นพระเป็นเจ้าเราจะต้องมีปัญหามากกว่านั้น ถ้ามีมากกว่านั้นเห็นใหม่ เราจะไม่ทำสิ่งใดที่มันเป็นโทษกับเรา ให้ชีวิตเราจมปลักไปเรื่อยๆ มันจะจมปลักไปนะ เพราะอะไร เพราะสิ่งที่ทำมันจะกดดวงใจของเราด้วยความเห็นผิด ด้วยทิฐิมานะ คิดว่าตัวเองรู้ตัวเองฉลาด ตัวเองเลอเลิศ

เพราะตัวเองฉลาด ตัวเองเลอเลิศ เลอเลิศต้องเอาตัวรอดดี เลอเลิศมันเป็นสิ่งที่ดี เห็นไหม หน้าที่รับผิดชอบของเรา ครูบาอาจารย์เห็นไหม ถ้าเป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์เห็นไหม เป็นพ่อเป็นแม่คือหาปัจจัยเครื่องอาศัยให้กับลูกศิษย์ลูกหาได้ปัจจัยเครื่องอาศัย การันตีได้เลยว่า “เอ็งไม่ต้องตกใจ เอ็งไม่ต้องทุกข์ใจ เอ็งนั่งสมาธิภาวนาได้เลย รับประกันได้ว่าเอ็งไม่ตาย” นี่พ่อแม่ !

ครูบาอาจารย์ ! ครูอาจารย์คือว่าพอปฏิบัติไปแล้วมันถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง พ่อแม่คือการดูแล คุณพ่อแม่ทางโลก เขาก็ดูแลเราเห็นไหม ครูคนแรกของเราคือพ่อแม่ของเรา กล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูมา แล้วถึงเวลาต้องมีการศึกษาเพื่อจะให้ชีวิตมันอยู่รอดไป

นี่ก็เหมือนกัน พ่อแม่ครูบาอาจารย์ ท่านเป็นทั้งพ่อทั้งแม่ ปัจจัยเครื่องอาศัยดูแลหมด เพราะในเมื่อดูแลเห็นไหม คำว่าดูแล ผู้รับผิดชอบต้องบริหารจัดการ พอบริหารจัดการมาแล้วมันก็เหมือนบริหารจัดการทางโลก บริหารจัดการทางธรรม

ทางโลกเห็นไหม โลกเขาปรารถนาความสุขของเขา เขาปรารถนาบุญกุศลของเขา เขาต้องไปทำบุญของเขา เพราะขอบเขตของเขา นั่นเป็นเรื่องของคฤหัสถ์

แต่เป็นเรื่องของพระ ต้องการความสงบสงัด แล้วเข้ามาคลุกคลีความสงบสงัด มันจะหาได้จากที่ไหนล่ะ ความสงบสงัดถ้ามันมีคน ๒ คน ๓ คนขึ้นไป มันก็คุยกันเสียงดังคับศาลา แล้วมากี่มีแต่การกระทบกระทั่งกันเห็นไหม ก็ต้องบริหารจัดการให้อยู่ในขอบเขตของเขา นี่เรื่องของพระ อย่าไปคลุกคลีกับเขา ใช้นั้นมันเป็นหน้าที่ของโลก

ผมบนศีรษะยังเต็มศีรษะของเขา เขายังดูแลของเขา นั่นมันเป็นเรื่องของเขา ไร่เรื่องของเรา เราโกนศีรษะ ผมเราไม่มีแล้ว เราจะไม่มีไปแข่งดีแข่งเด่นอะไรกับเขา มันเป็นเรื่องของเขานะ เพียงแต่ว่าโลกเขามีความเร่าร้อน เหมือนคนที่จมน้ำ เราเป็นคนที่อยู่บนบก เรามีโอกาสที่จะอะไรเขา เราก็พยายามจะดึงเขาให้เขาขึ้นมาจากความเร่าร้อนอันนั้น

นี่ก็เหมือนกัน เราแสดงธรรม เราให้ธรรมะเขา เราให้โอกาสเขา เราให้ที่พักหลบร้อนเขา เขามีความทุกข์ใจมากก็ให้เขาทำความสงบใจของเขา อันนี้มันเรื่องของเขา มันต้องมีขอบเขต

การบริหารจัดการขอบเขตอันนี้มันเป็นเรื่องที่ ! ในเมื่อมันเป็นหน้าที่มันก็ต้องบริหารให้ได้อย่างนั้น มันก็ต้องเสียงดังฟังชัด โอ้อโฮย...เวลาเทศน์ธรรมนะ โนนก็ปล่อยวาง นี่ก็ปล่อยวางนะ เดียวค่าเขาอีกแล้ว ใครมานี่ไล่เขาออกจากวัดเลย ไหนว่าปล่อยวางไป

ปล่อยวาง ! ปล่อยวางเด็ดขาด ! แต่ที่เขามานั่น เขารุก เขาทำให้มีการกระทบกระทั่งกัน เขาทำให้สิ่งความเป็นอยู่ในวัดนี้มันมีการขัดแย้งกัน สิ่งที่มีความขัดแย้งกัน นี้อะไรร้าย ต้องตัดมันออกไป

สิ่งใดที่จะมาเป็นการกีดขวางให้สังคมนี้มันอยู่ด้วยร่มเย็นเป็นสุข สังคมทั้งสังคมแล้วจะทำให้คนๆ หนึ่งมาทำลายสังคมทั้งสังคมนั้นออกไป คนๆ นั้นจะอยู่ได้อย่างไร คนๆ นั้นต้องออกไป !! เพื่อให้สังคมนั้นร่มเย็นเป็นสุข

นี่ไงที่การบริหารจัดการ จัดการเพราะแบบนี้ แหม เราปล่อยวาง ปล่อยวาง ลูกเป็นไฟเลย เห็นปล่อยวางแต่ลูกเป็นไฟเลย

ไอ้ลูกเป็นไฟนี่มันจะเผาทีไรมันจะเผาไหม้ ไอ้ที่เข้ามาทำความขัดแย้งให้เกิดขึ้น สิ่งนี้เกิดขึ้นไม่ได้ ถ้ามันเกิดขึ้นมาแล้วมันทำให้ทุกอย่างเสียหายไปหมด แล้วศาสนทายาทจะเกิดขึ้นได้อย่างไร

นี่ถ้าพูดถึงสังคมของพระเห็นไหม สังคมของพระเรา เราต้องดูแลกัน สมัยหลวงปู่มั่นท่านดูแลยิ่งกว่านี้อีก ได้สิ่งใดมาเจอจางกันเท่ากัน สิ่งใดได้มาหลวงปู่มั่นท่านให้ก่อน ได้ผ้ามานะให้ลูกศิษย์ให้ก่อนเลย บอกว่าทำไมครูบาอาจารย์ไม่เอา

“เฮ้อ...หัวหน้าโวย!!”

หัวหน้าเขาเคารพศรัทธา หัวหน้าเมื่อไหร่มันก็ได้ ไอ้ปลายอ้อปลายแขนใครจะไปดูแลมัน ไอ้สิ่งที่มีมันอยู่อะไรจะเจอจางมัน มันจะอยู่ได้อย่างไร

ฉะนั้นสิ่งใดมาเราดูแล แต่ดูแลด้วยธรรมนะ ที่นี้พอบอก

“ไอ้ไอ้...ครูบาอาจารย์ท่านมีธรรมนะ”

โอย...โอดๆ โอยเลยนะ อยู่ปลายแถวไม่ได้อะไรเลยเห็นไหม กิเลสทั้งนั้น ! กิเลสพาโง่ ! กิเลสมันพาโง่

แต่ถ้าเป็นธรรมดา สิ่งใดชีวิตเราดำเนินไปได้ มันไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบไป ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์หรอก โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ ความเห็นของเราก็พร่องอยู่เป็นนิจ ความรู้ความเห็นของเราไม่มีอะไรเต็มหรอก เดียวก็ดี เดียวก็ร้าย เดียวก็คิดดี เดียวก็คิดร้าย คิดดีคิดร้ายกับตัวเอง โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ ถ้ามันจะทำให้อึดเต็มได้เราจะต้องกลับมาบริหารจัดการกับเราเอง

ในเมื่อมาจัดการ นี้โง่...สมบัติของพระโง่ สมบัติของพระมันอยู่ที่นี้ เขาจะเร้าร้อนขนาดไหนมันเรื่องของเขา ถ้าเราสงบเย็นของเราละ เรามีอะไรเราเจองานเขา เพราะอะไรรู้ใหม่ เห็นใหม่คุณติ อุปัชฌายวัตร อาจารย์วัตร อาคันตุกวัตร ข้อวัตรต่างๆ อุปัชฌาย์ กระสันอยากสึก ผู้ที่เป็นสังฆวิหาริกที่ดูแลยังต้องพูดธรรมะ ต้องพูดอะไร เพื่อให้อุปัชฌาย์อยู่ในศีลในธรรมต่อไป

เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยผู้ที่เป็นสังฆวิหาริกต้องคอยดูแล หาสิ่งใดได้ ยาแก้ไข้แก้หวัดก็ดูแลกันไป สังฆวิหาริกมีความกระสันอยากสึกอุปัชฌาย์อาจารย์ต้องคอยดูแล ต้องคอยถนอมรักษา การถนอมรักษาเพราะชีวิตนี้เกิดมาแสนยาก คุณติ รอดออกมาจากช่องแคบนั้น ถ้าไม่รอดออกมาก็ตาย ชีวิตเกิดมาแสนยาก ขนาดเกิดเป็นมนุษย์สมบัตินี้เกิดมาได้นี้แสนยาก เวลาออกประพฤติปฏิบัติก็ยิ่งยากเข้าไปอีก

เพราะเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมาแล้ว เรามีพ่อ มีแม่ มีปู่ มีย่า มีตา มียาย มันติดพันไปหมด แล้วสลัดออกมา มันสลัดออกไปได้อย่างไร คนนี้คนเลว คนนี้ไม่รับผิดชอบ ไอ้คนไม่รับผิดชอบมันต้องสำมะเลเทเมา มันต้องล้างผลาญสมบัติ

คนที่ดีเขาไม่ล้างผลาญสมบัติ เขาหาสมบัติมาให้พ่อให้แม่พ่อยู่อาศัย แต่คุณสมบัติความดีที่มีกว่านี้เราต้องแสวงหาของเรา ถ้าแสวงหาของเรา พระก็เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ได้ สิ่งที่เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยชีวิตนี้มันอาศัยแค่นี้แหละ แต่เราก็ไม่ได้คิดกันแค่นั้นเราก็คิดว่า ไอ้โฮ...จะต้องมีตระกูล จะต้องมียศศักดิ์ศรีดั่งาม ศักดิ์ศรีดั่งามนะเห่อกันไปเอง

เดี๋ยวนี้เห็นไหม รถวิ่งในท้องตลาดเป็นของบริษัทไฟแนนซ์หมดเลย รถที่วิ่งๆ อยู่ใครเป็นเจ้าของบ้าง บริษัทเป็นเจ้าของหมด ยืมเขามาใช้ทั้งนั้นเลย มีบ้างคนที่เขาซื้อเงินสดของเขา แต่ส่วนใหญ่มันเป็นของใคร

นี่ก็เหมือนกัน มีแต่หน้ากาก ! มีแต่มารยาสาโดย ! มีแต่สวมหน้ากากเข้าหากัน อันนี้มันเรื่องของสังคม สังคมทุกสังคมมีคนดีและคนไม่ดีปะปนกัน คนดีเราไม่ได้ว่าคนดี คนดีคือคนดี คนดีคือสาธุ เขาดีแล้วคือเขาดี แต่เรามันร้อน แล้วเราเอาสิ่งนี้มาเป็นแบบอย่างว่าเราควรทำตัวอย่างไร เราควรจะเห็นอย่างไร

อย่าอวดฉลาด คนฉลาดจริงๆ เขาไม่อวด คนฉลาดจริงๆ เหตุการณ์เกิดขึ้นมาเขาแก้ไขได้หมดเลย เขาคู่มือเกมชีวิตของเขาได้นะ ชีวิตตั้งเป้าหมายได้เลย เราควรจะทำชีวิตของเราอย่างไร แล้วขณะชีวิตของเรา โอกาสของเราที่ยังมีชีวิตอยู่ในเริ่มต้นชีวิตเรา เราควรทำอย่างไร เพื่อเห็นไหม

ต้นตรง ปลายก็ตรง เริ่มต้นที่ดีสิ่งที่ดี บั้นปลายชีวิตเราจะร่มเย็นเป็นสุข นี่ก็เหมือนกัน ร่มเย็นเป็นสุขนะ เกิดมาทุกคนเกลียดทุกข์ ปรรณาความสุขด้วยกันทั้งนั้น แต่ความสุข ความทุกข์มันมีหลายชนิดนัก คุณสิ คนที่เขาเป็นคนหยาบเห็นไหม เขามีความสุขของเขาด้วยการระรานชาวบ้านนะ ดีหัวหมาด่าแม่จ๊ก มีความสุขครึกครื้นกัน เอาความทุกข์มาให้คนอื่นนะ เขาว่าเขามีความสุขเห็นไหม

คุณสิ ความสุขที่ว่าทุกคนเกลียดทุกข์มากกว่าความสุข แล้วความสุขของใครล่ะ เราเป็นสมณะ จี พราหมณ์ เราเป็นนักบวช ความสุขของเราเห็นไหม ความสงบในใจ ถ้าใจมันสงบนะ กิริยาภายนอกมันสงบไปหมด มันอยู่ที่นิสัย

นิสัยคนคึกคะนอง การแสดงออกคึกคะนองขนาดไหน มันก็คึกคะนองด้วยความสะอาดของใจ ไม่มีโทษ ไม่มีโทษเลย โอัยสงบเสงี่ยมเจียมตนนะ แต่ใจไปเป็นฤทธิกินเหยี่ยวนะ มันรอเหยี่ยว มันจะเอาไม้ฟาดหัวเหยี่ยว มันจะเอาเหยี่ยวมากินนะ นี่สงบเสงี่ยมแต่มันจะกินเหยี่ยว

เราดูได้นะ มันสัมผัสได้ สิ่งต่างๆ มันสัมผัสได้ทั้งนั้น ถ้ามันสัมผัสได้เห็นไหม สิ่งปกติในหัวใจ เรารักษาใจเราได้ ความสงบเสงี่ยมจากภายใน ความภายในของเรา เรา

คุณของเราละ ถ้าคุณของเรา รักษาของเรา เพราะศานนามันมีอยู่ ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือสังฆกรรม

แล้วถ้ามันได้สัมผัสธรรมนะ ถ้าใจได้สัมผัสนะ จะกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วซึ่งใจของเราอยู่คนเดียวกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนอื่นเขาไม่รู้อะไรกับเราหรอก เขาก็ดูเราแต่ว่าหน้าตาสดชื่นแจ่มใสหรือหน้าตาเศร้าหมอง เขามองได้แต่ภายนอก ถ้าเจ็บไข้ได้ป่วยนะ “โอ๊ย...หายเนาะ หายเนาะ โอ๊ย...สบายใจเนาะ ดีเนาะ”

เขาปลอบเราได้เท่านี้ แต่เราต้องทนเอาเองนะ เราต้องกินยานะ หมอให้กายภาพบำบัดก็ต้องทนนะ ต้องสู้เนะ เราเท่านั้นที่จะรักษาเราได้

นี่ก็เหมือนกัน ในการประพฤติปฏิบัติมันจะทุกข์ยากลำบากนะ เราเชื่อมั่น หลวงตาท่านบอกว่า “เราทำความดีกัน ถ้ามันไม่ได้ดีจริง หรือทำแล้วมันไม่สมประโยชน์ ท่านจะพาไปฟ้องพระพุทธเจ้าเอง” ท่านจะพาไปหาพระพุทธเจ้าเอง ท่านจะพาไปประท้วงเอง

พระพุทธเจ้าสอนว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ในเมื่อเราทำความดีของเรา เราอดทนของเรา ความดีของเราเห็นไหม ไม่เห็นทำอะไรนั่งเฉยๆ นี่เป็นความดีตรงไหน? เป็นความดี ดีมากๆ สิ่งที่เกิดขึ้นที่ได้ดีที่สุดคือหัวใจที่มันดีนั่นแหละดีที่สุด เราเอามาสงบนิ่งได้ดีที่สุด

เราทำของเราได้ นั่งนิ่งๆ นั่งคินนี้ทั้งคืนเลย นั่งตลอดรุ่งพຽງนี้เช้าเลย คุณคิดว่าเราจะทำดีจริงได้หรือเปล่า นี่ความจริงของเราเห็นไหม ความจริงของเราคือความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบได้มันรักษาของมันได้เห็นไหม ว่าเป็นนิรันดร มันจะได้รู้ของมันว่านิรันดรจริงหรือเปล่า นิรันดรไม่มีจริง สงบขนาดไหนก็เสื่อม

เราหาเงินหาทองมาเก็บไว้ เราเอาเงินเอาทองเข้าเซฟไว้หมดเลย ตู้เซฟข้างหลังเขาเปิดไว้ เขาล้วงได้ เราใส่หน้าเซฟไปแล้วหลังเซฟเขาเอาออกไปหมดเลย เราหาสมบัติได้ขนาดไหน ถ้าเราเก็บรักษาของเราไม่ดีนะ มดปลวกมันมาลักไป มันกัดกินไปเสียหายหมดเลย นี่ไง...ถ้าเราไม่รักษาของเรา ไม่ทำดีของเราเห็นไหม

นี่สมบัติก็เหมือนกัน สมบัติที่ว่าความดีข้างนอกมันเป็นอามิส มันเป็นอย่างนั้น ถ้าสมบัติมันเป็นจริง ทำไมไม่รักษาให้คนมาลักของเราไปไม่ได้ล่ะ สมบัติของโลกเขาเป็นสมบัติที่เป็นวัตถุเงินทอง

สมบัติที่เป็นคุณงามความดี แม้แต่อามิสเห็นใหม่ คุณติ...เราอนุโมทนาทาน เราแผ่ส่วนกุศล เราเสียสละให้เขาได้ไง เสียสละความดีก็ได้ เราทำคุณงามความดี เราแผ่ส่วนกุศล เราเสียสละให้เขาได้หมดเลย แล้วถ้าประพฤติปฏิบัติไปถึงจริงๆ โสดาบัน สกิทากามี อนาคตามี เราเสียสละให้ได้ล่ะ เราสละใครได้ แล้วมันจะเป็นจริงขึ้นมาได้อย่างไร

โสดาบันนี้มีจริงหรือเปล่า? ในปัจจุบันมรรคผลมีจริงหรือเปล่า โสดาบันมีจริงหรือ? มีจริงไหม? มรรคผลมีจริงไหม? ถามตัวเองว่าทุกข์ใหม่ เจ็บปวดแสบร้อนกับกิเลสที่มันจี๋หัวอยู่นี่ใหม่

ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ด้วยมรรคญาณนิโรธดับหมด ความรู้ ความเกิดความดับของใจมันรู้ขึ้นมากลางหัวใจ รู้จริงๆ ! มรรคผลไม่มีฯ ไม่มีแล้วทำอะไร ลองตรวจสอบสิ ตรวจสอบสิ..ถ้ามันตรวจสอบได้มันก็ทำของมันได้ สิ่งต่างๆ มันเกิดขึ้นมาอย่าเชื่อใคร

กาลามสูตร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “มีศรัทธา” เรามีศรัทธามีความเชื่อต่างๆ เชื่อในศาสนา เชื่อในสังฆกรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไม่มีใครช่วยเราได้ กาลามสูตรไม่ให้เชื่อใครเลย ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อแม้แต่อจารย์สอน ไม่ให้เชื่อแม้แต่สิ่งมันเทียบเคียงแล้วน่าจะเป็นไปได้ ไม่ให้เชื่อว่ามันคำนวณแล้วมันจะลงตัว ไม่ให้เชื่อ

แต่ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาให้เชื่อประสบการณ์ ให้เชื่อสัจจะความจริงที่เกิดมาจากใจ ให้เชื่อตรงนี้ ใจที่เขาพูดมันเรื่องของเขา ครูบาอาจารย์ที่เขาสอนมันเรื่องของครูบาอาจารย์เขา เขาสอนแล้วเราได้หรือเปล่านั้น เราจริงหรือเปล่า เราสงบจริงหรือเปล่า แล้วจิตใจเราเป็นอย่างนั้นจริงหรือเปล่า

ถ้ามันไม่จริงมันก็คือไม่จริง ถ้ามันจริงขึ้นมา เขาไม่บอกมันก็จริง มันจริงขึ้นมา จากเรา เราประพฤติปฏิบัติจากเราเห็นใหม่ เกิดจากการที่ว่าเราไม่เชื่อกิเลสเราก่อน แต่ อันนี้มันไปเชื่อกิเลส

กิเลสคือค้นหาความทะยานอยาก กิเลสคือการเอาใจเราเปรียบหัวใจเรา กิเลสเรา แท้ๆ เลย แล้วมันทำลายเรา มันทำลายคือมันทำลายให้เราไม่มีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติ ไม่มีโอกาสจริงๆ นะ จะทำอะไรก็ได้ จะทำอะไรก็เสียเปรียบเขาไปหมด จะนั่งสมาธิ ภาวนาก็กลัวตัวเองจะเสียทำคนอื่น จะทำอะไรมันน้อยเนื้อต่ำใจ มันไม่ทำอะไรเลย มัน จะอยู่เฉยๆ แล้วมาบอกให้มันเป็นนิพพาน มันทำอะไรไม่ได้เลย เสียเปรียบ นี่กิเลสพาโง่ นะ

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดทุนใส่หัวไว้ พระไตรปิฎก ครอบ อารมณ์เกิดใส่หัวไว้เลย แล้วนี่มันเป็นแนวทางที่เราจะปฏิบัติ แต่จริงๆ แล้วเราจะต้องทำ ! เราจะต้องทำนะ ทางมีให้เราก้าวเดิน เราก้าวเดินเข้าไปแล้วเราจะพิสูจน์ได้เลยว่า ระยะทางมันกว้างยาวเท่าไร

แล้วถ้าถึงที่หมายแล้ว พระไตรปิฎกมันอยู่ในตู้ แต่ระยะทางที่เราก้าวไป เราเห็น ไป เราก้าวตามระยะทางนั้นไป สิ่งที่เรากระทบกระทั่งกับระยะทางนั้น เราเห็นหมด อุปสรรคมันมีอย่างไร ระยะทางนี้ฝนตกคลื่นอย่างไร มันเป็นขวากหนามอย่างไร เราเดิน ผ่านมา เราแก้ไขผ่านสิ่งนั้นมาอย่างไร แล้วเราไปถึงจุดหมายปลายทางอย่างไร นี่.. สันติภูมิโก!

อย่าไปเชื่อมัน กิเลสอย่าไปเชื่อมัน ลำบากลำบากก็สู้ ทุกอย่างก็สู้ สู้เพราะอะไร เพราะสิ่งนี้เราเป็นคนสร้างมา ทิฐิमानะ ความเห็นผิด กิเลสที่มันพาเราโง่ มันมีกำลังมาก

แต่ถ้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สติปัญญาเราต้องสร้างขึ้นมา เราพยายามสร้าง ฝึกฝนขึ้นมา ระยะทางที่เดินไปมันมีเหตุใดสิ่งใด หนามอยู่ข้างหน้า เรา จะเอาเท้าเปล่าๆ ไปเหยียบมันหรือ ทำไมเราไม่เชี่ยมันออกไปก่อนล่ะ หรือเราไม่หลบ มันไปล่ะ เราสามารถหลีกเลี่ยงได้

พระไตรปิฎกว่าก็ต้องเป็นอย่างนี้ ไซ้ ! แต่ในเมื่อมันมา มันมีหนามอยู่ข้างหน้า มีแต่น้ำมันที่มันลื่นหมดเลย เราจะเดินให้มันลื่นไกลไปหรือ เราจะหลบหลีกบ้างไม่ได้ไซ้ไหม

พระไตรปิฎกบอกให้เดินไปทางนี้ แล้วเจอสิ่งใดก็จะเดินไปอย่างนี้ มันจะทำได้ อย่างไม่ มันก็หลบหลีก การหลบหลีกนี้มันไม่เสียหายหรือ เพราะอะไร การหลบหลีกไปเดียวเราก็เข้าทางใหม่ ทางตรงนี้เป็นอย่างนี้ เราก็รู้อยู่ แต่อุปสรรคมันมี เวรกรรมของคนมันไม่เหมือนกันไซ้ไหม

เวรกรรมของคน คุณิ อาหารแต่ละรสแต่ละชาติมันปรารถนาไม่เหมือนกันเลย แล้วการกระทำมันจะเหมือนกันได้อย่างไร มันเหมือนกันไม่ได้หรือ การเหมือนกันคือ ก้อบปี การเหมือนกันคือการผิด แต่ถ้าเป็นปัจจุบันธรรม มันเกิดขึ้นมากับเรา มันเป็นสมบัติของเรา ไม่มีเหมือนใครทั้งสิ้น ไม่มีเหมือน

เหมือนคือของปลอม ! ของจริงไม่เหมือนใคร มันเป็นเอกเทศ เป็นความจริงจากใจ ใจที่เป็นจริงของเราเป็นความจริงของเรา นี่เป็นสมบัติของเราละ อันนี้เป็นสมบัติของเราละ อย่าโง่กับกิเลส อย่าให้กิเลสพาโง่นะ อย่าให้กิเลสพาโง่

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีอยู่ ถ้าครูบาอาจารย์ท่านพูดรุนแรง ท่านพูดแล้วมันขัดหูเรา เราก็ไปเทียบเคียงกับพระไตรปิฎกสิว่าท่านพูดมันเหมือนหรือมันต่าง หรือมีความขัดแย้งอย่างไร มันโต้แย้งได้

หลวงตาท่านพูดนะ “ถ้าเราเป็นพระเป็นเจ้า เรามีคุณสมบัติที่จะเป็นความจริง พวกเราหรือครูที่มีหัวใจที่ลงในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ จะไม่เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าไป”

หลวงตาท่านใช้คำว่า “เวลาเทศน์นี้เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าไป เหยียบหัวธรรมวินัยไป” พูดแต่ทิวิมานะของตัว พูดแต่ความเห็นของตัว แต่ถ้าเป็นความจริงนะ พูดธรรมแล้วธรรมเป็นจริงกับธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเป็นเนื้อเดียวกัน จะไม่เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าไป

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าพูดแล้วขัดหูเป็นไปไม่ได้ก็รู้หรือพระไตรปิฎกดี เราจะบอกว่า คำพูดของคน ของครูบาอาจารย์นี้ เราคิดต่างคิดโต้แย้งได้ทั้งนั้นแหละ แต่คิดโต้แย้งแล้ว เราหาเหตุผลหาผลดี ปัญญาอย่างท่านกับปัญญาอย่างเรามันจะเทียบเคียงกันได้ไหม ปัญญา เรียนทันกันได้ แล้วมีปัญหาถามได้..ตอบได้

อาจารย์มีไว้ให้ถาม อาจารย์ไม่ใช่มีไว้ให้ใส่ข้าว อาจารย์มีไว้ให้สอบให้ถาม ให้ เพื่อทดสอบความเป็นไปของเรา เพราะเราบวชมาในธรรมวินัยนี้เห็นใหม่ มันก็มีหม่อมมี คณะ มีสิ่งต่างๆ มันเทียบเคียงได้ทั้งนั้น ไม่ใช่เราจะพูดอะไรไม่ได้เลย

พูดได้ ! แล้วนิสัยอย่างเราด้วย เราไม่เคยตีหัวเข้าบ้าน เราใช้คำว่าตีหัวเข้าบ้านนะ พูดฝ่ายเดียว มีอะไรให้เถียง เว้นไว้แต่เวลาเราน้อย ถ้ามีอะไรพูดได้คุยได้ ให้เป็นธรรม ให้เป็นความจริง เพื่อความสุขสงบในสังคมของสงฆ์เราเอวัง